

haft, hvorfor den ogsaa er i Stand til at bære en betydelig højere Procent.

Knuth: Jeg tror, at den højtærede Minister har misforstaaet mig. Jeg udtalte, at Provinsbanerne bleve ikke berørte af Forslaget, for de vare aldrig saa højt oppe, medens derimod Galopbanen her i liden Grad blev berørt deraf, saaledes udtrykte jeg mig. (*Finansministeren:* Naa, ja, i liden Grad!). Jeg ved nok, at der er enkelte Dage, hvor man der har været saa højt oppe, at man kom ind under den højere Beskatning, men mange Dage har man været under.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af Forslag til Lov om overordentlige Tilskud til Reservefonden og Kassebeholdningen.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 2197).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan fatte mig ganske kort om dette Forslag, da jeg omtalte det ret udførligt i det Foredrag, jeg holdt som Indledning til Forhandlingen her i Tinget om Fællesudvalgets Indstillinger om Skattelovene. Jeg skal, idet jeg henholder mig til mine Bemærkninger den Gang, kun tilføje, at Lovforslaget, som det her foreligger, har til Hensigt at bringe Reservefonden op til en passende Højde. Hvad er nu en passende Højde for Reservefonden i en Stat af Danmarks Størrelse? Ja, Svaret herpaa er i Grunden givet af Lovgivningsmagten gennem Vedtagelsen af den Anmærkning, der, efter Forslag af mig, er indsat paa Finansloven for 1912—13. Der gives der forskellige Regler vedrørende Kassebeholdning og Reservefond, og 25 Mill. Kr. er betegnet som det foreløbige Maal, hvortil vi skulle bringe Reservefonden op. Det kan heller ikke betvivles, at det har overordentlig Betydning, at vi faa vor Reserve-

fond op til et væsentligt højere Beløb, end den nu er paa. Nominelt er den nu nær 18 Mill. Kr., men reelt ikke saa meget, fordi Reservefonden efter gammel Praksis opføres efter Indkøbsprisen, men derimod ikke efter den virkelige Kurs paa det Tidspunkt, da Beretningen er afgiven, saa vi maa regne med et betydeligt mindre Tal end disse henved 18 Mill. Kr., og det er for lille et Beløb for en Stat at have at falde tilbage paa under store Kalamiteter af økonomisk eller anden Art. Nu kunde man sige, at Reservefonden nok efterhaanden gennem en lang Aarrække muligvis kunde bringes op til disse 25 Millioner gennem Aktivsalg og paa anden Maade. Men naar Lovgivningsmagten har erkendt, at det er af væsentlig Betydning, at den snarest muligt bliver bragt op dertil, er det ogsaa rimeligt, at man gaar til en Foranstaltning, som er i Stand til virksomt at bidrage dertil, og en saadan Foranstaltning er denne.

Der er blevet sagt af Modstandere af dette Forslag, at det tilsigtede at sætte en Bom for Udviklingen paa forskellige Omraader og ganske særlig paa det sociale Omraade. At dette ikke er Regeringens Hensigt, behøver jeg ikke at spilde mange Ord paa at forklare. Regeringen vil saa langt fra sætte nogen Bom for Udviklingen af den sociale Lovgivning, at den netop i denne Rigsdagssamling har forelagt et meget betydningsfuldt Lovforslag, der har til Hensigt at føre den sociale Lovgivning et væsentligt Skridt frem, nemlig Forslaget om Hjælp til Enkers og Enkemænds Børn. Men Midlerne dertil ville ogsaa være til Stede. Naar man gaaende ud fra et Aar som Finansaaret 1912—13, der jo vil være, om ikke et Højkonjunkturaar, saa i alt Fald et Aar med forholdsvis gunstige økonomiske Forhold og en forholdsvis høj Statsindtægt, naar man gaaende ud fra dette Aar endvidere forbeholder sig at forbruge i Statsøjemed yderligere en Indtægtsstigning af 2 pCt. aarlig fra det ene Aar til det andet, saa er der ingen Tvivl om, at man vil have de fornødne Midler til at pleje baade den sociale Lovgivning og Udviklingen af Landets, Befolkningens øvrige Interesser indenfor rimelige Grænser. Men det lader sig jo ikke nægte, at efter at vi have gennemgaaet den haarde og vanskelige Tid, vi have gennemgaaet i finansiel Henseende, og efter at vi have forøget vor Statsgæld saa meget, som det er sket, have vi en kraftig Opfordring til at holde vort Merforbrug indenfor rimelige Grænser,